

II.

Vasárnapi imák.

1. x

M.

Örök Isten, szerető jó Atyánk, ki teremtője és meglartója vagy mindennek, szívünk hálás érzelmeivel emeljük hozzád lelkünket. Hétköznapi foglalkozásunkat félbehagyva, szent hajlékba jöttünk és szeretnők, ha minden gondolatunk a tiéd lehetne e napon. A mindennapi élet zsibongó zajából, örökös küzdelméből kiszakítva magunkat, hitünk és bizalmunk magasztos erejével imádunk tégedet. Imádkozó érzések között merengünk el jóságod és szereteted csoda dolgain, bölcseséged és hatalmad dicső alkotásain. Nevedet ajkainkra véve magasztalunk mindenért, amit velünk cselekedtél. Légy áldva, hogy most is színed eleibe bocsátottál, hogy lelkünk imáját hozzád küldjük oltalmadért, jóságodért s megelégtetést keresve, el nem múló, megmaradó kincsekért fohászjunk.

Örökkévaló Istenünk! Lelkednek ereje érzeteli hatalmát a mindenség életében, örök működésében, jelen van mibennünk is. Óh, de hányszor kell fájdalommal éreznünk és bevallanunk, hogy a bennünk működő lélek jóra ösztönző erejét meggyengülni engedjük. Hányszor ébredünk arra, hogy földi életünk küzdelmei között elveszítünk téged szemünk előtt. De te nem hagysz el mégis minket. Örökösödöl szüntelenül életünk felett s megújítasz erőben és reménységben. A bánat tengerében vigasztalsz. Veszteségek idején megújítod az élet bizalmát. Szomorú pillanatokban felfakasztoz az öröm forrását. A bizonytalanságban a hit világosságával vezetsz.

Köszönjük, Atyánk, hogy gondot viselsz reánk; hogy nem felejtkezel el gyermekeidről s időről-időre fölébreszted lelkünkben a vágyat, hogy mi hozzád térjünk. Köszönjük, hogy alkalmat adsz az önmagunkba szállásra és megtérésre s el nem fogyó szeretettel várod, hogy bennünk lakozó lelked erejéről mi is bizonyosságot tegyünk.

Buzgó szívvel kérünk, hogy ne vess el magadtól, ha sokszor méltatlanok is vagyunk atyai lelked jóságára. Ha tőled nyert javainkkal nem mindig sáfárkodunk méltóképpen, bocsáss meg nekünk. Megbocsátó lelked erejével ölelj magadhoz minden sorsban és helyzetben. Tedd gazdag áldások forrásává reánk nézve azokat a pillanatok, melyekben imádkozó szívvel előtted állunk. Add, hogy Szent Fiad, az Úr Jézus szelleméből nyerjünk itt új erőt a küzdelemre. Ápold bennünk a tiszta hitet; növeld bizalmunkat gondviselésed erejében; töltsd meg szívünket azzal a szeretettel, mellyel Jézus szertejárt és jót tett mindenekkel. Szent fiad nevében kérünk, hallgass meg könyörgésünkben most és mindörökké. Ámen.

2. —

Mindenható Fővalóság, egy örök Isten, ki lélek vagy s örök hatalomban és dicsőségben élsz és uralkodol, a hála érzetével vesszük ajkainkra szent nevedet, emeljük fel hozzád tekintetünket, hogy miként Szent Fiad tette, mi is lélekben és igazságban imádjunk. Keresünk tégedet, ki mindenütt jelen vagy s megnyugtatólag érezzük, hogy buzgó éneklésünk áhíthatában és szívünk hő imádságában hatalmad és dicsőséged ereje ma is megújul előttünk és újból érezteli, hogy bennünk is lakozol. Bennünk lakozó lelked erejével öntudatos gondolkozásunk pillanataitól kezdve, érhetőleg irtad szívünkbe a magasztos célt, hogy legyünk tökéletesek, mint te magad tökéletes vagy. Megújítod időről-időre bennünk a tökéletesedési vágyat, erősíted hitünket és bizalmunkat, hogy hatalmad és dicsőséged ereje annál jobban meglátszodják rajtunk.

Köszönjük e megújulás érzetét, örökkévaló Istenünk. Légy áldva a lelki örömért, melyet imádkozásunkban ma is éreztetsz velünk. Légy áldva, hogy színed előtt megjelenhettünk s te alkalmat adsz arra, hogy értelmünk fokozódó világosságával mind tisztábban lássuk határtalan bölcseséged törvényeit, mind jobban felismerjük életünk nagy célját, mely hozzád vezet. Légy áldva, hogy buzgóságunkat növeled s lelkednek bennünk és a mindenség életében való szüntelen működése által érezteted jelenlétedet, szereteted megújítása által figyelmeztetsz szent kötelességeink teljesítésére.

Bár tudjuk, hogy nincs szükséged erőtlen imádkozásunkra, mégis e pillanatban újból lerakva terheinket, felejtve gondjainkat és küzdelmeinket. imánk hálaadó szívvel, örvendezve szárnyal egeid felé, hogy kifejezze nemesedésre vágyó érzéseinket. Bár tudjuk, hogy imádó és magasztaló érzéseinkkel dicsőségedet nem növelhetjük, mert nagy és megfoghatatlan az, mégis erődöt és hatalmadat dicsőítő szóval zengjük és imádkozunk. mert mélyen érezzük annak elmaradhatatlan szükségét, hogy lelkünk indőnként a te örök lényedbe kapcsolódjék s ez által hitünk és bizalmunk új erőt nyerjen, akaratunk erősödjék, életünk nemesedjék. Imádkozunk, mert nekünk van szükségünk arra, hogy mint a szomju szarvas a tiszta és üdítő forráshoz, lelkünk szüntelen vágyakozzék feléd, szóljon és beszéljen veled, az örök Lélekkel. Nekünk van szükségünk arra, hogy lelki erőink és tehetségeink értékének a tudatára ébredjünk s ennek érzetében hitünk és bizalmunk kitartó erejével harcoljunk a győzelemért, melyet küzdelmeinkben a te segédmedtől várunk.

Hozzád imádkozunk tehát most is, Atyánk, és buzgón kérünk, hogy mutasd meg nekünk útaidnak szépségét, értesd meg igazságaid erejét, hogy azoknak szemlélésével és felfogásával lelkünk időről-időre új táplálékot nyerjen. Tárd fel előttünk Szent Fiadnak életét és tanításait, újítsd meg hitét és buzdíts cselekedetei követésére, melyek egykor oly mélyen vésődted azoknak lelkébe, akik azt látták és szavait hallották. Tégy méltó örököséivé az ő halhatatlan eszméinek s buzgó hirdetőivé szent vallásunk örök igazságainak. Áldj meg javaidnak sokaságával, különösen testi és lelki erővel. Ruházz fel világos látással és tégy alkalmasokká arra, hogy hitben és reményben napról-napra ujjászülessünk. Erőd segítsen az élet küzdelmeiben, lelked áldása legyen velünk jó és balsorsban. Kérve-kérünk, hallgass meg könyörgésünkben, most és mindörökké. Amen.

3. *Kulossé III. 21.*

Mindenségnek megfoghatatlan Istene, örök szeretetű Atyánk! Hitünk szárnyain hozzád emelkedünk, midőn lelkünk szent vágyát követve, hajlékodbá jöttünk. Keresünk tégedet, ki velünk vagy mindig s jelenléted hatalmát érezteted. Hálát rebegünk neked gondviselésed megtartó erejéért, ki segítségünkre voltál

az elmúlt napokban, erőt adtál a munkára, megáldottad jóra való törekvéseinket s megszenteled nyugalmunk pillanatait is.

A te neved tiszteletére szentelt napon különösen hálával emlékezünk atyai jóságodra, melyet éreztettél az öröm érzetében és küzdelmeink hordozásában. Szent örömmézzel gondolkunk arra, hogy irgalmad erejét nyilvánvalóvá tetted előttünk az élet rögös útain, midőn erőtleneknek, vagy éppen elhagyottaknak éreztük magunkat s megjelentél lelkünkben biztatólag, midőn imádkozva tekintettünk fel a magas égre és segedelmet kértük gyöngeségünkben, majd kötelességeink teljesítésére. Bár láthatatlan vagy, láttunk tégedet fáradalmaink sikerében, elhordozhatatlannak látszó küzdelmeink legyőzésében és tapasztaltuk lelked újjászülő, megelevenítő hatalmát. Éreztük jelenléted megszentelő erejét, midőn a hanyatló nappal elvégzett munkánk nyugodt öntudatával hajtottuk párnáinkra fáradt fejünket. Velünk voltál, míg áldott napodnak fénye ragyogott felettünk. Kötelességeink teljesítésére erőt adtál. Biztattál és bátorítottál, ha csüggedtünk. Az éjszaka sötétségében is őriztél. Lelkünknek a mélyén sokszor újult meg a fennszárnyaló zsolttár: „Az Úr az én őriző pásztorom, azért semmiben meg nem fogyatkozom”. S mi sorsunk minden pillanatában megnyugvással éreztük, hogy „az Úr gondot visel”.

Gondot viselsz, Atyánk, mindenekre, nemcsak azokra, akik hívek a rájuk bizottakban, hanem azokra is, akik hamis úton járnak, hogy megtérítsd őket; gondot viselsz azokra, akik szenvedések idején hozzád fordulnak s a jólét napjaiban sem feledkeznek meg rólad s akiknek küzdelmeikben boldog vigasztalásuk, hogy hitni és bízni tudnak.

Éreztesd gondviselésed megfoghatatlan erejét most is velünk, midőn színed előtt állunk és buzgó szívvel imádkozunk. Nem vagyunk mindig méltók atyai szereteted jóságára, — nézd el hibáinkat. Ha érezzük is, nem tudjuk méltóképpen szavakba foglalni és kifejezni hálánkat — de te belátsz, Atyánk, a szívek mélyébe, látod gondolatainkat, ismered érzelmeinket, jobban, mint magunk; irgalmad végtelenségéből pótolod ki fogyatkozásainkat s tégy alkalmasakká gondviselésed felfogására és méltókká atyai jóságodra.

Ime, a természet világában hervad minden, őszi hangulat uralkodik a lelkeken, a múlandóság képe mind jobban előnkbe tárul, cselekedd, hogy ezekben is, miként a szellemi élet vál-

tozásaiban, hanyatlásában és megerősödésében, dicső alkotásaiban, megfoghatatlan erőt ismerjük fel s szent neved imádására buzduljunk. Cselekedd, hogy lelkünk méltóan hódoljon mindig utólérhetetlen dicsőséged előtt s hitünk hirdesse lelkesítő erővel gondviselésed szeretetét. Isteni lényedben való buzgó elmerülésünk szentelje meg örömeinket és törölje le könnyeinket, nyújtson vigasztalást a szenvedésekben és gyógyítsa sebeinket.

Lelked jóságával áldj meg minket most is, kik házadban egybegyűltünk és imádkozunk. Buzdíts, hogy hitünk erejével keressünk és megtaláljunk tégedet. Ez elgondolásban adj nyugalmat és békességet s hallgasd meg könyörgésünket, Szent Fiad nevében kérünk, most és mindörökké. Ámen.

4.

Szeretnek és jóságnak Istene, ki lélek vagy, megfoghatatlan valóság, alázatos szívvel borulunk le atyai színed előtt. Imádunk a gondviselésért, mellyel életünket vezeted; a szeretet erejéért, mellyel örömeinket megszenteled s még szomorú lelkünket is olyan sokszor megvidámitod; a hitért, mely érezteti, hogy a legnehezebb sorsban sem vagyunk elhagyatva, mert te, Atyánk, mint a szülő erőtlen gyermekeivel, velünk vagy és gondot viselsz, biztatsz és megerősítesz; imádunk a meg-megújuló reménységért, mely a csüggesztő gondolatokat annyiszor elűzi lelkünkről s göröngyös útunkat a hit fényével világosítja meg.

A hit és bizalom ereje vezet hozzád most is, midőn ott künn, az élet nehéz küzdelmében annyi gond és aggodalom emészti lelkünket. Bizó hittel keressük a gyógyító erőt, hogy megnyihitse szívünk fájdalmát. Szeretnők megtalálni az atyai szívet, mely kitarja ölelő karjait s keblére fogadja szenvedő gyermekeit. Élő forrásokat szeretnénk felfakasztani sokaknak szívében, melyek nemcsak a múlt megpróbáltatásaiból és lelkesítő emlékeiből táplálkoznak, hogy friss harmattal üdítsék a hervadó életet, hanem erőt nyernek a jelen kitartó küzdelmeiből s a jövő biztató reményeiből, hogy a küzdő emberiséget átsegítsék a föltámadt viharon s nyugodalmas, békés mezőkre vezessék. Keressük a hit mélységét s a vallásos élet megszentelt magaslatait, hogy a mélyből kiáradó erő s a magasból alá-sugárzó éltető fény újjászüljék egyházunk bággyadt életét s

megerősítsék mindannyiunk lelkében a reményt, hogy „övéit el nem hagyja, ki mindnyájunk édes atyja”.

Te tudod, Atyánk, hogy mennyi erő, minő szellem és lélek lakozik bennünk. Belátsz jövőendő események rejtekébe és tudod, hogy gyöngye erőnk megbirja-e a nagy vihart, vagy a próbák tüzeiben el kell égjünk, hogy aztán hamvainkból támadjon új erkölcsi és vallásos világ. Tudod, hogy hitünk ereje, vallásunk és anyaszentegyházunk forró szerelme lánggra tudja-e lobbanítani már-már kifáradó lelkünket, avagy az éj sötétje borul megszenvedett multunk bizonytalan jövőjére?

Jöjjön reánk bármi, mi benned bizunk, örök Isten. Benned, aki lelkedet kitöltöd időnként minden testre s prófétálnak a te fiaid és leányaid, az ifjak álmokat álmodnak s a vének látásokat látnak. Benned bizunk, ki Szent Fiad életével és halálával igazoltad, hogy a testet meg lehet ölni, de a lelket nem. A lélek él, működik, rombol és épít, mélyre száll és magasra emelkedik, a gyermeket férfiúvá neveli, az aggot hőssé avalja, éltet és elevenít.

Óh bocsásd ki a te éltető és megelevenítő lelkedet mi-reánk is, hogy újítsa meg számunkra erőtlén világunkat. Teremtse újjá szellemünket, erősítse bennünk a vallás erejét, szentelje meg a hozzád vezető utakat. Áldd meg életünket és munkánkat. Törekvéseinkben vezéreljen bölcseségek lelke. Csüggedés, könny, fájdalom, veszteség, reménység mind-mind azt hirdessék, hogy amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók a dicsőséghez, mely megjelentelik nekünk. Vedd oltalmadba anyaszentegyházunkat. Ne engedd, hogy hitükben megszégyenüljenek, akik annyi reménységgel helyezik minden bizodalmaikat a mennyei Atya szeretetébe. Hallgass meg imánkban jó Istenünk, most és mindörökké. Ámen.

5.

Örök Fővalóság, jóságnak és szeretetnek Istene, ki előtt nincs magasság és mélység, ki lelked erejével egyszerre minden helyen munkálkodol, hittel és bizalommal vesszük ajkainkra szent nevedet. E hajlék megszokott áhitata leborulásra készlet alyai színed előtt. S mi, akik arcod fénylő világossága mellett találkozni látjuk, ölelkezni érezzük a gyermeki és alyai lelket,

boldogan mondjuk el szívünk megszentelt érzését, hogy „jobb egy nap a te házában, Uram, mint ezer nap egyebütt”.

Amily fájdalommal valljuk be, hogy ott künn az önző érdekek ádáz harcában sokszor elveszítünk szemünk előtt s feledjük még szentebb kötelességeinket is, annál nagyobb örömmel érezzük, hogy itt újra megtalálunk s igéd erejéből szentebb feladataink teljesítésére új buzdítást nyerünk. A szenvedélyek izzó tüzében sokszor elfogy erőnk, de itt szemtől-szemben állva veled, erőnk megújul s hitünk szárnyain magasra emelkedünk. A veszteség, bánat és kétségek súlya alatt óh hányszor vérzik és fáj a szívünk s mint a kietlen pusztá vándorai, elhagyatva érezzük magunkat, itt kezed intésére eloszlik a bánat felhője, megszűnik a kétségek ostroma s mintha üdítő harmat hullana megszenvedett életünkre, újra hinni, bízni és remélni kezdünk egy jobb jövőben, mely után forró imádság epedez mindnyájunk ajakán.

Óh szent ez a hely, hol időről-időre szined előtt leborulunk s téged, Atyánk, buzgó szívvel lélekben és igazságban imádni igyekezünk. Szent ez a hely, ahol ahányszor egybegyűlünk, felfakad az élet forrása, hogy megszentelje a hív küzdelmet, megújítsa a lankadó erőt, megelégítse azokat, akik éheznek és szomjuhózzák az igazságot. Áldottak a kezek, melyek az idők folyamán megannyi helyen építették az Úr házának falait, hogy benne az emberi lélek a mennyei Atyához emelkedjék. Óh hadd legyenek áldottak a lelkek, akik segítik az imádság házáért epedő szivek nagy küzdelmét. Teremts segítőkét, Atyánk, a nagy munkára. Nyisd meg a sziveket az áldozatra, hogy hitünknek és a lelki szabadságnak minél több helyen új, erős vára épüljön. Hogy a kicsiny erő szellemi hatalommá váljék s a te neved, örökkévaló Isten, mindenütt nyugodt, megbékült, örvendező szívvel imádva és dicsőítve legyen.

Óh hallgasd meg a lélek mélyéből fakadó alázatos, de buzgó imádságot, egy igaz Isten s áldd meg e hajlékot, mely ma is lelki áldozatra falai közé fogadott; áldd meg együtt imádkozó gyermekeidet s ne feledkezz el a távollevőkről; áldd meg hitünket és anyaszentegyházunkat, érte folytatott jó és igaz törekvéseinket, bizva kérünk most és mindörökké. Amen.

Kovács Lajos, brassói lelkész.

6. Vasárnap délelőtti ima.

Örökkévaló Szeretet! Végtelen Jóság! Imádásodra jöttünk ismét e szent hajlékba.

Szivünk úgy érzi, hogy a te imádásodban kifáradnunk soha nem lehet, soha nem szabad. Szivünk úgy érzi, hogy a te imádásod erőnek és megújulásnak kiapadhatatlan forrása.

Bárha mindennapon láthatunk is a teremlett világ minden pontján a te kezed alkotásaiban: mégis mint gyermek a rég nem látott szülői hajlékba, úgy jövünk e helyre, amely a tisztább és nemesebb érzésnek világa, a mennyország kapuja.

Mint gyermek a rég nem látott szülőkhöz, úgy jövünk Hozzád, Atyánk! Mert bárha mindennap láthatunk is Téged, mégis végtelen a távolság, amely minket Tőled elválaszt. A te jóságod és a mi jóságunk — a te szereteted és a mi szeretetünk, a te irgalmad és a mi könnyörülelességünk -- óh ezeknek távolsága és különbsége, mint a csillagoknak és a por szemnek, a tengernek és a parányi csöppnek.

Óh, hova lennénk, ha édes atyai szereteted áldott napja nem sütné reánk s fénylő és meleg sugaraival össze nem kötné a végtelen távolságot?!

Hála legyen Neked, hogy nem így van!

Hála, hogy éppen a nagy távolság és különbség az, ami összekapcsol minket Veled, a véges lényt az örök végtelenséggel, a múló és esendő teremtményt a végtelen örökkévalósággal, akit mi édesatyánknak nevezünk.

A gyermeki bizalom érzésével közeledünk most is Hozzád, esedezve, hogy Te, a mindenható, aki látod gyarlóságainkat, a te kifogyhatatlan irgalmad végtelenségének palástjával végy körül minket, hogy szereteted édes érzése óvjon minket az eltántorodástól, szent parancsaid útjáról való letéréstől és serkentsen állandó emelkedésre.

Óh hadd legyenek erősek, elszakíthatatlanok azok a láthatatlan szellemszálak, amelyek összekötnek minket Veled, az erőnek örök forrásával. Hadd szálljon alá ezeken reánk újabb és újabb lelki erő. Hogy nyerjünk édes atyai biztatást, ha csüggedünk, intést, ha eltántorodunk, emelkedést, ha megtévelyedünk és elesünk.

Óh, hadd legyen e szálak legszilárdabbika amaz örök

evangélium, amely „Istennek hatalma minden hívőknek üdvösségére”. Hadd szálljon alá ezen szüntelen ~~sz~~ elevenítő lélek, a biztató, a bátorító, az emelő, fennkölt tanításaiban, nemes példájában a te szent Fiadnak, akinek nevében esedezünk most is Hozzád. Ámen.

Órmósi Károly, kolozsvári esperes-lelkész.

7. Vasárnap délelőtti ima.

(Őszi beszédhez.)

Hálával és bizalommal léptünk be hajlékodbba s nyitjuk imára ajkainkat, óh égnek és földnek Istene, múltó időnek és öröklétnek Ura!

Változhatatlan hatalmad előtt borulunk le, hogy Neked, az örök állandóságnak, mi, a múlandóság szülöttei, alázattal adózzunk; hogy Téged, akit lelkünk munkáidban sejt, Hozzád áhító érzéseinkben egészen megtaláljunk. A midőn:

„a láthatatlan menny s éther uránjai,
Melyek körülötted rendre keringenek,
A te bölcs kezeid remekelt csudái”

hirdetik a te alkotó és megtarló erődöt: hogyc serkentene hát minket alázatra és imádásra a léted gondolatára vezérlő értelem; a Benned atyai gondviselést és szeretetet sejtő érzés; a szív, amely Téged, akit az egeknek-egei sem foghatnak be, magába tud zárni?

Hiszen „bár korlátok közé vet az arasznyi lét, de fölemel a végetlen érzete”; a gondolat, hogy a lelki emelkedettség pillanatain Téged megérteni és csodálni tudunk; a tudat, hogy van szívünkben vágy és törekvés, amely a hozzád hasonlóságra, örök célok elérésére ösztönöz.

Óh, e Hozzád emelő pillanatok üdvét és boldogságát keressük most is, Atyánk! Magunkra öltjük ez időkb, — amidőn a természet ékességeit levetközni készül — a háládatosság és alázatosság lelki köntösét, a lelki szárnyakat, amelyek Hozzád emelnek.

Kérünk Téged: segíts minket ez emelkedésben. Nem magadért, akinek dicsőségét mi úgy sem növelhetjük semmivel. Érettünk, Atyánk! hogy mi Hozzád és alkotásunkhoz méltóan

a Te dicsőségedre élhessünk, erre élni újabb és újabb ösztönzést nyerjünk.

Ne engedd, hogy csüggedjünk most sem, amidőn a természet haldoklása múlandó sorsunkat hozza emlékezetünkbe.

Hadd halljuk igéd biztatását, hogy Te megmaradsz minden időben.

Hadd érezzük a nemes öntudat megnyugtató, bizalmat adó ereje által a hitet, hogy „*aki az Istennek akaratát cselekszi, mindörökké megmarad*”. Amen.

Ürmösi Károly.

8. Vasárnap délelőtti ima.

Mindenható Isten! Szerető édes jó Atyánk! Ismét azt a nemes indító erőt éreztük szivünkben, mely az élet gondjaitól elvon bennünket, hogy lelkiéletünknek szentelhessünk egy pár percel, hogy az eszmék tisztultabb világában nyugodtan lehessünk a mindennapi gondok zajától és hogy veled társaloghassunk, Örökkévaló Felség, Édes Istenünk. Ezért jövünk el újra ide, e csendes helyre, hol buzgó énekek és nemes vágyak hatása alatt lelkünk benső szava ünnepélyesen megszólal s a közösség szent érzései közepette meghallgatásért folyamodik. Ám bár mindenütt jelen vagy, ahol létel és élet van, mégis azt gondoljuk, hogy leghelyesebb valahányszor csak benső indítékot éreznünk utánad, ha eljövünk a templomba, ahol jó barátainkkal, kedves imerőseinkkel, hittestvéreinkkel együtt emelkedhetünk a lélek szárnyaira s az istenigéjének közös forrásából merithetünk üdítő balzsamot világi nyomoruságaink miatt égő sebeinkre. Hiszen valóban van valami nagyszerűség a sors közösségében, van erősítő vigasztalás a szenvedésekben, amit akkor éreznünk legjobban, mikor te legközelebb állasz mellettünk. És te ezt az alkalmat minden pillanatban megmutatod nekünk, csak mi legyünk elég ügyesek, hogy azt észre vegyük. Adtál nagy embereket a multban s adsz tanítókat, vezetőket a jelenben is, akik éles látásukkal fölismerik a hozzád vezető utat még a legnyomoruságosabb időben is és példát mutatnak nekünk a világ meggyőzésére.

Mindezekért áldunk és magasztalunk, Édes Atyánk téged. Köszönjük bölcs gondviselésed s határtalan szereteted, mely

irányítja sorsunkat a hatalmas világ-egyetemben. De egyben szégyenkezve gondolunk az emberi gyarlóságokra, melyek a legtökéletesebb isteni cél felé való haladásban ott vannak előttünk, véges lények előtt s nem egyszer azok hatalmas diadal-maskodik rajtunk. Ott van lelkünkben a diadalmas élet fennséges eszméje, de közülünk olyan sokan, még a nagy vezetők is félreértik, vagy félreismerik azt: úgy hiszik, hogy a világot a hatalom és erőszak fegyverével kell meghódítani, ez a nagy emberek szerepe s nem veszik észre, hogy az ilyen győzelem a másik oldalon mindig vérző sebeket hagy, mely a boldogtalanság forrása és semmiképpen sem vezet az isteni cél megvalósítására. Az ilyen győzelem nem ad a léleknek nyugalmat, mert a hatalmi vágytól áthatott, önző emberek nyugtalanságát még fokozza s azzal együtt a mások szerencsétlenségét és általános nyomorát. Mi is éppen ennek a hatalomváagnak és győzelmi márnak vagyunk levert és szenvedő birtokosai, hiszen nem ismertük el a diadalmas élet mibenvoltát. De hát emberi lény sokszor téved s Te Örökbölcsesség, alkalmat adsz tévedéseink kiköszörülésére.

Arra kérünk hát szenvedéseink közepette, nyitsd fel nekünk az igazi diadalmas élet útját, hogy többé ne kövessük a vak vezetők parancs szavát, hanem haladjunk annak nyomdokán, aki meggyőzte a világot, de nem az erőszak és hatalom fegyverével, hanem a szeretet, igazság, szolgálat és önfeláldozás erejével. Ámen.

9.

Erős hittel és mélységes bizalommal közelítünk e helyre, hogy itt — elvonulva a világ gondjaitól — a lélek életének szentelhessünk egy órácskát. Szent vágyakozás tölti el néha az ember keblét s ilyenkor jól esik a templomi áhitat, amelyben a lélek az anyagi világ kérdéseinek légköréből zavartalanul szállhat az örökeshermék birodalmába, hogy el nem muló dolgok felett elmélkedjék.

Hiszen tudjuk, gyakran érezzük, hogy ez a csodálatos világ-egyetem, melyben mi élünk s melynek szükséges részei vagyunk, nem merül ki abban, amit szemeinkkel látunk, érzékeinkkel tapasztalunk. Ez a világ örök rejtelmy előttünk, melyet szeretnénk megérteni, megmagyarázni, de amelynek titkaiba véges szemünk bele nem pillanthat.

Csak apránként tárul fel a tudós kutató előtt egy-egy új horizon, de azontúl még mindig van valami. Ide már csak a hit szemeivel tud néha-néha bepillantani a gyarló ember s ilyenkor vágyakozó lelke megelégszik és ebben a légkörben boldognak érzi magát: akarata megpihen és mintha az örök-rejtély megoldottan bontakoznék ki lelki szemei előtt.

Erős hittel és mélységes bizalommal közelítünk most is e helyre, hiszen úgy érezzük, hogy ilyen szent vágyakozás töltötte el a mi lelkünket is. Összegyűltünk ide, hogy ezen imádsággal megszentelt hajlékban könnyebben szárnyalhasson a lélek és hogy buzgóbb legyen az imádság és hálaadás jószágodért, melyben részeltetsz bennünket.

Köszönjük az öntudatos vágyó lelket, mely szent eszmékért szomjuhozik. Köszönjük a pillanatokot, mikor el nem múló dolgok felett akarunk elmélkedni. Köszönjük ezt a szent helyet, ahonnan együttesen bocsáthatjuk lelkünk szárnyaira az imádságot. Köszönjük, hogy a lélek világító fáklyája mellett ki vannak feszítve az emberi kebelben az érzelmek érzékeny húrjai, melyeknek zenéjére hallgat az erős akarat. Köszönjük, hogy birtokosai lehetünk a csodálatos jövőbe is olykor-olykor bepillantó hit szemeinek, melynek nyomán boldog megelégedés árasztja el keblünket.

De ebben a pillanatban, midőn szemtől-szemben találjuk magunkat a világmindenség csodálatos nagyságával, melyben olyan fenséges összhang uralkodik, olyan érzetünk támad, mely gyarlóságainkat tükrözi s azt látjuk meg egyszerre, hogy milyen kicsinyek vagyunk abban a hatalmas alkotmányban, melyet világnak nevezünk. Hasonló érzésünk van akkor is, mikor arra gondolunk, hogy e mérhetetlen világban minő szabályszerűség uralkodik az égitestek járásában és működésében és mi még magunkat sem tudjuk hivatásunk magaslatára emelni, mert bennünk vannak azok a gyarlóságok, melyek véges voltunkra figyelmeztetnek.

Ez a tapasztalat arra készlet, hogy ne bizakodjunk el tehetségeink tudatában, hiszen sok dolog van még, aminek ismerete nagyon távol áll tőlünk, amit sem a gondolat szárnyain, sem pedig a hit csodálatos ereje által elérni nem vagyunk képesek. Még messze kell a tudománynak tovább haladni a kijelölt úton, hogy a tökéletességet megközelítse s még sokat kell tisztulni hitünk szemeinek, hogy tisztán és világosan lát-

hassunk az isteni titkok rejtett világában. Emberi gyarlóság soha sem lesz képes mindent tökéletesen látni.

Mégis, mi tudni vágyunk, látni akarunk, hinni szeretünk. Tudni vágyunk, mert ezt kívánja a mai kor, a modern világ, látni akarunk, mert ez a vágyakozó lélek célja, azaz utja a cél felé s hinni szeretünk, mert a hit melegít, boldoggá tesz.

Úgy gondoljuk, azt érezzük, hogy az örök rejtély megoldásában mind közelebb kell haladnunk az igazság felé. Tudjuk, hogy nekünk is részünk van a világegyetem magasztos céljában s érezzük, hogy ezt a részt ki kell vennünk a tökéletesedés felé haladó folyamatban. Azt is tudjuk, hogy vágyainkat és nemes törekvéseinket csak akkor követhetjük, ha egyek vagyunk a legfőbb vágygal és törekvéssel, a világ mindenség vezérlő lelkével.

Igy hát csupán az a fontos, hogy ellentétbe ne kerüljünk az Isten akaratával. E végre adj nekünk tiszta értelmet, világos hitet, mélységes érzelmet és erős akaratot, hogy helyesen fogva fel hivatásunkal, teljesítsük az ember nemes szerepét: építsünk egy szebb, jobb és boldogabb jövőt. Ámen.

Lukács Sándor.

10. Vasárnap.

(Megelégedés.)

Hálás szívünk örvendező sóhajtása száll Feléd, szerető Atyánk! ma azokért a kedves pillanatokért, amelyeket ezen a napon lelki áldásként adsz nekünk: „*Jertek nyugodjatok meg egy kevéssé*”. Örvendezve gondolunk vissza az elmúlt éjszakai nyugalomra, amelyet egy egész heti fáradságos munka után adtál mindnyájunknak, akik lelked szavát halottuk álmunkban is: „*édes az álm a szolgának*”. S még ennél is boldogabb örömmel szemléljük azt az alkalmas időt és fáradságos munkánk eredményét, amelyeket szorgalmas kitartásunknak nyújtottál, hogy csakugyan elmondhassuk: „*Nektek, kik nyomorgattattatok, megfizet az Isten nyugalommal*”. Megfizettél Te is a munkásnak a méltó kenyérrel, a betegnek gyógyulással, a szenvedőnek türelemmel, békés családjában boldog megelégedéssel.

S lám, jó Atyánk! mégsem egészen teljes a mi örömünk. Nem tudunk ugyanis szabadulni bizonyos lelki szemrehányástól, mely igen sok nemü áldásaid elgondolása mellett feltámad bennünk lelkünk gyakori aggódása és kételkedése miatt. Sőt mulasztás és hanyagság is vádolja lelkünket, mely éppen a kedvünk szerint lefolyt pillanatokban és áldások között feledkezett meg a jótevés kötelességéről szegény és gyámol nélküli embertársainkkal szemben. Aztán azt sem titkolhatjuk el, hogy éppen a bőségben vett erőt sokszor a telhetetlenség és elégedetlenség, holott éreznünk kellett volna igédet: *„nagy kereskedés az isteni szolgálat elégséggel”*.

Azért hát, szerető Atyánk! most már legfőbb öröm és áldásként a Te szelid szemrehányásodat és nagylelkű megbocsátásodat kérjük e nyugalom napjára. Megbocsátásoddal szaporítsd a földi áldásokat. Megáldó kegyelmeddel fokozd fel igyekezetünket az ellenünk hibázók gyámolítására és mulasztásaink helyrehozására is, hogy ebben értsük meg igéd igazságát: *„Jobb egy marék nyugalommal, mint két marék lelki fájdalommal”*. Mindenekfelett pedig őrizd meg lelkünk gyermeki és testvéri szeretetét és a nyugalom szelid örömét. Ámen.

11. Vasárnap.

(Sok nehézség között.)

Sohasem szűnő küzdelmet és nagy fáradságot szabott, Istenünk, a Te teremtoi bölcseséged a nap sugarai számára, azt ugyanis, hogy önmaguknak kelljen eltávolítani utjokból a sötét felhőket, melyek őket elnyelik és ezzel a földi világ éltető erejét elzárják. S ugyanezen parancsod irta elő az ellankadást az állat- és növényvilágba is, mely színével és illatával az emberi szív gyönyörködését biztosítaná. És ez a bágyadozás veszen erőt lelkünkön is, mikor most ajkunkon elszűnt az örvendező ének: *„édes ez a világ, s jó a mi szemeinkkel nézni a napot”*, de annál erősebb a fájó érzelem, hogy *„életünk legnagyobb része nyomoruság”*.

Azért keresi hívő lelkünk az enyhítő táplálékot ez ünnepi csendes magányunkban, mint egy tisztelésedre épült templo-

munkban. Mert csak ez a magányosság érteti meg velünk, hogy a fénynek és homálynak eme harcában tűnik ki az a Te bölcseséged, mely élő és éltető hatalmadat velünk megérteti s a melynek hatása alatt szívünk önként belenyugváásra indul: „megostoroz, megpróbál az Úr, hogy végre jól lenne velünk”.

Csak jót tenni akartál Te, jó Atyánk! velünk, azokban a nem szeretem jelenségekben is, amelyeket az elmúlt héten át-éltünk. Imé lelkünk csakis ebben a csendességben látja be, hogy még a rosszak is a mi javulásunkra szolgálnak, mert megoltalmaznak az elbizakodástól a szerencsés helyzetekben. Jó volt tehát, jó Istenünk, az élő világ lehangelő szomorúsága, hogy lelkünk is elszomorodjék a kételkedés és hitetlenség szomorú felhőitől s miként a napsugár lassanként utat tisztít magának az ő szüntelen ragyogásával: bizalmunk is felébressze a hit és remény sugarát, mely a szeretet melegével vonzotta lelkünket Hozzád. Jó minékünk is kebleden pihennünk e pillanatban, mert itt érezzük lelked atyai melegét, melyben örömmel hallgatjuk dicséretedet, hogy „boldog szolgák vagyunk, ha találasz minket a mi tisztünk szerint cselekednünk”. Itt győződünk meg parancsolatod helyességéről, mikor is örömmel érezzük: „a sanyaru munka erősekké teszen”.

Óh! legyen hála Neked, szerető Atyánk, az erőért, mely a gyengeség és sok akadállyal szemben támogatta munkakedvünket. Legyen hála Neked a reményért, mely családunk oltalmazásában a veszedelmek között biztatott. Legyen hála Neked a szeretetért, mely földi hivatásunk hű teljesítésével keblünket eltöltötte. Legyen hála Neked még a szenvedésekért is, melyeket nemcsak eltűrni, hanem szívesen hordozni is lelkesítettél.

Óh! legyen rajtunk továbbra is a Te lelki áldásod is, hogy ezekben gazdagodva szerezhessük meg továbbra is a szükséges földi javakat, amelyeknek takarékos használásával tudjuk pótolni a hiányokat és tudjuk kielégíteni családi, társadalmi és magán szükségünket, mindig a Te atyai félelmedben és embertársaink testvéri jóindulatában. Ámen.

Munka XIV. 38